

Sborové OZVĚŇENY

Časopis sboru Českobratrské církve evangelické v Teplicích • březen 2014 • Ročník IXX

Nedělní úvaha (kázání) na text Matoušova evangelia, kapitola 5., verše 13. až 16.

Ve tmách vzchází přímým světlo; Bůh je milostivý, plný slitování a spravedlivý. (Ž 112,4)

Výrok o soli a světle

Vy jste sůl země; jestliže však sůl pozbuje chuti, čím bude osolena? K ničemu již není, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali.

Vy jste světlo světa. Nemůže zůstat skryto město ležící na hoře. A když rozsvítí lampu, nestaví ji pod nádobu, ale na svícen; a svítí všem v domě.

Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích.

Určitě všichni znáte Werichem zpracované filmové podání pohádky Sůl nad zlato. Abych pravdu řekl, ta pohádka mě vždycky trochu štvála. Teď ani nemyslím na socialisticko-lidový balast, oslavující bodrý, prostý lid a odsuzující zkažený svět boháčů a feudálních pánů. Ta pohádka mě vždy provokovala otázkou, jestli je to s tou solí opravdu tak vážné. Proč by nemohlo království fungovat bez soli, proč by sůl měla být otázkou existence života? Sůl je sice pro lidský organismus nezbytná, a to díky obsahu sodíku, ale toho je dostatek i v syrové stravě. A tak mnohem lepším příkladem by v naší ná-

rodní pohádce mohla být třeba voda. Nebo celé spektrum vitamínů. Kdyby Maruška řekla králi, že jej má ráda jako vitamín C, bylo by všechno hned jasnější. Nestalo se a Maruška se pro mne stala postavou velmi nevěrohodnou. Přesto dál učíme naše malé děti pohádky, která nabádá k nesprávné životosprávě. Dost však bylo lživých legend a nevěrohodných postav. Jára Cimrman dobře věděl, proč objížděl zemi českou, prohledával domy i světničky prostých lidí a odebíral, tu za trámem, tu pod podlahou skryté knihy pohádek.

No, jistě mi chcete namítnout, ať si tedy zkusím jíst neosolené

jídlo. Máte pravdu, bez soli by to snad šlo, ale není to zkrátka ono. Svět bez soli, to je svět bez chuti. V knize Zjevení je svět líčen jako kniha, jako svitek, který je čten a až bude dočten, bude svitnut a odložen. Hebrejské myšlení nám tak představuje svět nikoli jako prostor, ale spíše jako příběh, jehož důvodem je namísto přírodních zákonů a koloběhu kauzalit spíše děj; svět jako příběh se svým počátkem i koncem. A málo platné, dobrý příběh by neměl nudit, měl by být okořeněn, osolen, prodchnut statečností a odvahou, mělo by být možné se s ním ztotožnit. Nudné knihy se nečtou, ale odkláda-

jí. Svět je otevřenou scénou, do jejíhož příběhu vstoupil Ježíš Kristus a dodal našemu nudnému a pomíjivému tápání novou chuť, novou dimenzi. A my? Apoštol říká: „Co jsme slyšeli, co jsme na vlastní oči viděli, na co jsme hleděli a čeho se naše ruce dotýkaly, to zvěstujeme: My jsme jej viděli, svědčíme o něm a zvěstujeme vám život věčný, který byl u Otce a nám byl zjeven“ (1J 1). My jsme měli to štěstí, že jsme jakoby v divadle z první řady měli možnost zažít nový zlom, který zásadně mění celý příběh, dodává mu chuť.

Pokračování na 2. straně

Nedělní úvaha (kázání) na text Matoušova evangelia, kapitola 5., verše 13. až 16.

Dokončení z 1. strany

Ve svém dopise Korintským mluví apoštol Pavel o nás křesťanech. „Stali jsme se divadlem světa - andělům i lidem“, říká. Shlédli jsme, zasáhlo nás to a dosvědčujeme to. Dnes je svědectví, svědectví víry, chápáno spíše jako práce podomního obchodníka, či politika. Nabízet, podbízet, přesvědčovat. Slovo svědek evokuje pak spíše soudní spor a dramatický zápas o pravdu, to však jakoby s křesťanským svědectvím nemá co dělat. Opak je ale pravdou. Jako se Kristovo svědectví představilo v soudním sporu a vneslo do příběhu světa prvek dramatickosti, okořenilo jej zápasem za pravdu, osolilo statečností, tak i naše svědectví není žádným prodejem a agitací, ale postojem, který má být viděn a slyšen. Dramatickým vstupem, kterým vyprávěný příběh světa získává novou kvalitu a zajímavost. Kristus sám říká: Budete mi svědky až na sám konec země. Jako u soudu budou vás tupit a lživě mluvit proti vám všechno zlé kvůli mně. Ne nadarmo je slovo martyr (tedy svědek) užíváno ve smyslu mučedník. Vy jste sůl země. Vy jste světlo svě-

Farář Lukáš Pešout s manželkou Lenkou u nás v presbyterně. Foto: Redakce SO

ta. Vaše svědectví musí být vidět. Nemusí to být svědectví o lidské dokonalosti. Spíše o lidském zápase, o víře navzdory. Křesťanský zápas ve světě je strhující podívaná, kterou sledují lidé i andělé. Proto jej apoštol Pavel nazývá theatrum mundi, divadlem světa, sám unaven cestami od města k městu, vězením, výhrami i krachy na prk-

nech, jež znamenají svět. Jste světlo světa. Vaše svědectví může být i fraškou, občas třeba vyloženě tragédií, ale jako světlo, jako star, jste vždycky lidem na očích. Jste světlo světa. Ve vyprávěném příběhu jste ti, komu se fandí, kdo dodává novou chuť, novou dimenzi světu. Jste sůl země. Svět je příběh a vy v něm nyní záříte a dodáváte mu chuť.

Také vás popadá úzkost? Že jsme v příběhu světa tak důležití? Vždyť je nás tak málo. Ba je nás stále méně... Kristus byl sám. Před soudem i na kříži zůstal sám... Jeden plamínek může osvětlit mnohonásobně větší prostor. Město na kopci je svými světly vidět z mnohonásobně větší dálky. Malá špetka soli dokáže prosolit mnohonásobně větší celek. Není vás málo. Jste-li solí, jste-li světlem, tma vás nepohltní.

Ano, umím si představit svět bez soli. Ano, umím si představit svět bez Krista a věřících. Svět bez chuti; temný, nezajímavý příběh lidských živočichů otročících smrti. Narodit, zemřít, narodit, zemřít; s pohledem před sebe, nikoli nad sebe, pomalu jdoucí zástup z něčeho nikam, z nebytí do nebytí. Ano, umím si představit takový příběh, který snad ani nestojí za to číst, protože nemá žádné hrdiny. A děkuji ti, Bože, že jsi do podobného světa sestoupil a sestupuješ. Že mám o kom svědčit, za koho se prát, o koho se opřít.

V Teplicích na Nový rok,
1. ledna 2014
br. farář Lukáš Pešout, Telecí

Pavel Andrejs a Magdalena Zajíčková vstoupili do svazku manželského

Vloni na sklonku léta vstoupili v Praze do svazku manželského Pavel Andrejs a Magdalena Zajíčková. Pro krásný mladý pár vyprošujeme ve sboru Boží požehnání.

Foto: archiv rodiny Andrejsovy

Mládež ze sboru ČCE Teplice žije

O prvním říjnovém víkendu se konal, jako každý rok, Sjezd (nejen) evangelické mládeže, tentokrát v Jindřichově Hradci, na téma „Na jednom poli“. Zúčastnila se ho i teplická mládež. Od 29. 11. – 1. 12. 2013 se v Teplicích uskutečnilo Seniorátní setkání mládeže. Téma bylo „Sociální sítě v našich životech“.

Program byl pestrý. Hned v pátek měl přednášku br. f. Pavel Jun, nový celocírkevní farář pro mládež, na téma „Sociální sítě a křesťanství“. Mezi mládež zavítali další vzácní hosté, jako třeba Martina Šeráková-Vlková, nová seniorka Ústeckého seniorátu, Filip Ženatý, nový třebeňický farář, a Milan Balahura se svojí manželkou, který přednášel o sociálních

sítích v kontextu s Bibli, následovně sloužil nedělní bohoslužby (na snímku). Přijely i dvě zástupkyně křesťanské sociální sítě signalny.cz, které účastníkům přiblížily její fungování. Mezi hosty byl i salesiánský kněz Václav Čunek, kterému patří také dík za umožnění prohlídky katolického kostela sv. Jana Křitele s výkladem. Velké díky si zaslouží i celý teplický sbor a především laskavé sestry za poskytnutí pomoci při přípravě občerstvení. Seniorátní dny ukázaly budoucí strukturu mládeže. Mládež bude dle všeho do budoucna slábnout kvůli chybějící generaci. Doufáme ve zlepšení této situace a prosíme naše bratry a sestry o přímluvné modlitby.

Text: Radovan Gaudyn

Foto: redakce SO

Bibli kralické je čtyři sta let

V polovině září minulého roku proběhly v Kralicích nad Oslavou oslavy výročí 400 let od vydání Bible kralické.

Slavnosti však nebyly úplně jen o Bibli, například při zahájení proběhlo slavnostní odhalení desky k počtu Jana Blahoslava a propůjčení jeho jména místní základní a mateřské škole, která se nachází ve velmi těsném sousedství s Památkem Bible kralické. V jejich prostorách probíhala část programu - byla zde možnost si nechat natisknout od mistra tiskařského památní obrázek, zhlédnout hned tři různé výstavy (výstava "Morava tolerantní o moravských nekatolických památkách doby předbělohorské", Výstava akademického malíře Jana M. Krejčího a výstava Bible ve službách Brněnské tiskové misie) či zakoupit nějaký suvenýr. O nabitosti programu svědčí i to, že se využilo více prostor. V kostele svatého Martina byl zaměřen především hudebně (koncerty, zpěvy, předvedení dobových hudebních nástrojů T. Najbrta, recitace básní). V sokolovně bylo možné zhlédnout výstavu výtvarné soutěže dětí na téma "Bible v životě nás všech" či si poslechnout nějakou tematicky laděnou přednášku předních odborníků na Bibli kralickou z kulturně-historického pohledu. Ve večerních hodinách se zde promítal film (Hrabě Zinzendorf - film o muži, který poskytoval pomoc náboženským emigrantům z Moravy a udržoval tak tradice staré Jednoty bratrské) a bylo odehráno divadelní představení (Labyrint světa a lusthaus srdce - divadelní soubor z Českého Těšína s moderně pojatým textem J. A. Komenského). Využilo se i fotbalové hřiště za sokolovnou, kde bylo postaveno provizorní podium. Na něm v sobotu vystoupily slavné osobnosti, jako například Petr Bende, Alfréd Strejček, Štěpán Rak, Felix Slováček, Dagmar Patrasová, Jaroslava Krestchmerová a Jiří Lábus, aby podali autentickou výpověď o významu

Bible ve svém životě a také částečně předvedli něco ze svého repertoáru. Večer se tam z kapacitních důvodů promítal film Pod ochranou Žerotínů (historický dokument vyprávějící o mecenáších a ochráncích bratrské tiskárny, o pánech ze Žerotína).

Já osobně jsem byla určena k výpomocným pracím s dětmi. Totiž, manželé Lavičtí, paní Ortová a několik dalších vytvořili na sobotu bojovou hru. Její trasa vedla z Kralic do blízké obce Náměšť nad Oslavou se zámekem a v jejím průběhu se musely děti (rozdělené do několika skupin) vypořádat s mnohými úkoly a jinými zrádnými nástrahami. Jejich cílem totiž nebylo jen doputovat odněkud někam, ale především si zkusit propašovat výtisk Kralické Bible tak, jak tomu bývalo na konci 16. století. Sice jsem tím přišla o část jistě velmi pěkného programu, ale vzpomínky a nové zkušenosti při práci s dětmi ve mně určitě zanechají delší stopu. Slavnost byla zakončena nedělní ekumenickou bohoslužbou open air (na fotbalovém hřišti za so-

kolovnou). Při ní vystoupili zástupci zúčastněných církví, tedy Apoštolská církev, Bratrská jednota baptistů, Církev bratrská, Církev československá husitská, Evangelická církev metodistická, Evangelická církev a. v., Katolická církev, Pravoslavná církev, Starokatolická církev. Bohoslužbu vedl synodní senior ČCE Joel Ruml. Kázáním posloužil biskup Slezské evangelické církve a. v. Jan Waclawek a hudebně bohoslužby doprovodily ženský pěvecký sbor Laudate a dechový orchestr z Oldřichovic. Ekumenických bohoslužeb se zúčastnila také řada hostů z české a zahraniční ekumenické obce.

Ačkoliv v některých částech programu bylo znát poněkud světské uchopení, stěžejí mohu říci, jestli to bylo dobře či špatně - návštěvníků se v Kralicích za ten víkend vystřídal opravdu hodně. Celkově se prý oslav zúčastnily téměř čtyři tisíce lidí (jen Památkem Bible kralické prošlo přes 3000 registrovaných návštěvníků).

Text a foto: Hana Jirsáková

Poupata zcela zaplnila kostel

První adventní neděli roku 2013 se náš kostel zaplnil do posledního místečka. Bratr Milan Jancyk napočítal, že nás bylo 180. Aby ne. Zazpívat nám přišly děti ze sboru Poupata a ty doprovodili rodiče, prarodiče a známí. Do církevních prostor vnesli kluci a děvčata neuvěřitelné množství pozitivní energie a patří jim za to poděkování. Během třetí adventní neděle nás již tradičním koncertem potěšili manželé Valtovi a jejich hosté, čtvrtá patřila našim dětem a mládeži.

Text a foto: Redakce SO

Setkání žen s Janem Žankem Blahou

V listopadu se v naší presbyterně konalo 19. ekumenické setkání žen, spojené s rukodělnou dílnou. Hostem byl salesiánský farář Jan Žanek Blaha a jeho povídání i zpívání při kytáře bylo velmi poutavé. Po společném obědě se ženy daly do práce a vyráběly vánoční ozdoby. Všem se krásně povedly a ozdobily jejich domovy. Na snímku ukazuje svůj výtvar Slávka Moršadtová z Ústí nad Labem.

Text a foto: Redakce SO

Děti byly bezprostřední a úžasné

Nejmladší generace našeho sboru se o čtvrtou adventní neděli pochlubila pásmem říkanek, hrou na flétnu a zpěvem. To všechno se děti naučily pod vedením bratra faráře Jana Opočenského a za odměnu si pod stromem každý z účinkujících vybral vánoční dárek. *Text a foto: Redakce SO*

Večer splněných přání

Tak se jmenovala hra, kterou si pro nás, vděčné diváky, připravila mládež z našeho sboru.

I když většinu času tráví ve škole mimo Teplice a všichni se mohou sejít málokdy, jak poznamenal již zkušený režisér Vítek Vondráček, představení se povedlo a účinkující i přihlížející vtáhlo do děje. Večer zakončilo společné občerstvení v presbyterně a ohňostroj na farní zahradě.

Sborový život na konci loňského roku utichl až na Silvestra, kdy se nás několik sešlo, abychom poděkovali Pánu Bohu za štědrý a rozmanitý rok 2013 a šťastně a ve zdraví vykročili do dalšího období. Sešli jsme se hned 1. ledna odpoledne, kdy bohoslužbou posloužil bratr farář Lukáš Pešout (viz titulní a druhá strana) a poté jsme si promítli fotografie z bohatého života sboru 2013.

Text a foto: Redakce SO

Odpuštění Boží a

Dnešní bohoslužba bude provázet téma s názvem „Odpuštění Boží a odpuštění lidské“.

Na úvod si poslechněme slova ŽALMu Ž 149,1-4: 1 Haleluja. Zpívejte Hospodinu píseň novou, jeho chválu v shromáždění věrných! 2 Ať se Izrael raduje ze svého Tvůrce, ať synové Sijónu jásají nad svým Králem, 3 ať tanečním rejem chválí jeho jméno, ať mu pějí žalmy při bubnu a při citaře. 4 Hospodin má ve svém lidu zalíbení, pokorně oslaví spásou.

MODLITBA

Hospodine, náš Bože, chválíme Tě za to, že jsi stvořil svět. Chválíme Tě za Tvou vládu nad světem. Chválíme Tě za vládu nad Tvým věrným lidem. Chválíme Tě svým zpěvem. Děkujeme Ti, Bože, za shromáždění Tvého lidu u nás i ve světě. Děkujeme Ti za hudbu. Děkujeme, že v nás máš zalíbení, přestože jsme hříšní. Děkujeme za to, že jsi nám seslal spásu ve svém Synu Ježíši, našem Pánu.

Zároveň Tě, Pane, prosíme o Ducha svatého, aby otevíral naše uši, srdce i oči, a sice ke slyšení, chápání i vidě-

ní zvěsti Písma, které svědčí o Tvých činech minulých i budoucích. Amen

Toto **BIBLICKÉ ČTENÍ** je zapsáno v knize Gn 45,1-15

TEXT, který je základem dnešního **KÁZÁNÍ** je zapsán u evangelisty Mt 18,23-35:

KÁZÁNÍ

Bratři a sestry, dovolte mi, abych náš dnešní text zasadil do jisté souvislosti. Ježíš před naším textem mluví dlouho o mezilidských vztazích. Mluví o tom, jak nejlépe spolu vycházet. Těsně před naším textem jsou dva verše, ve kterých stojí, že učedník Petr přišel za Ježíšem a zeptal se ho: „Kolikrát mám odpustit svému bratru. Až sedmkrát?“, ptá se Petr. Petr svou otázku myslí úplně vážně a navíc je ještě k tomu velice milosrdný. Chce mít takovou trpělivost se svým nepoučitelným bratrem, že mu hodlá odpustit až sedmkrát. Ale Ježíš Petra vůbec nezve vážně. Tu jeho blahosklonnou představu humorně a ironicky rozseká. „Ne sedmkrát, ale až sedmdesátkrát sedmkrát“, řekne

Ježíš. Nicméně Ježíš by nebyl správným učitelem, kdyby svoji odpověď nevysvětlil.

Zřejmě proto Ježíš vypráví jedno z mnoha podobství o království nebeském. Ježíš totiž od počátku své činnosti hlásal: „*Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské*“. Vyzývá nás, abychom se obrátili k Bohu, protože se k nám přiblížila Boží vláda. Podle Ježíše Bůh ve svém království vládne například politikou odpuštění. Ježíš říká, že je to s tím královstvím tak, „jako když se jeden král rozhodl vyžádat účty od svých služebníků.“ To není tak vzdálené našim představám, jak by se mohlo zdát. Uvedu pár příkladů. Banka půjčí peníze a očekává splátky. Nebo – Paní učitelka dá žákům úkol a čeká jeho splnění. Další příklad – Maminka požádá své děti, aby si uklidily pokoj, a pak si jej přijde zkontrolovat. Nebo – Bůh stvoří člověka k obrazu svému, stvoří ho ve vztahu muže a ženy a dá mu úkol spravovat stvoření. Dává mu Zákon lásky a milosrdenství k Bohu i k bližnímu. Jednoho dne přijde, aby se svým lidem zúčtoval. A v ten den, kdy začal král účtovat se svými služebníky, „přivedli mu jednoho,

kteřý byl dlužen mnoho tisíc hřiven.“ To je pro běžného člověka nepředstavitelná částka. Dnes by se to dalo připodobnit asi ke dvěma stovkám miliard. Tolik snad ani žádná banka nepůjčí. Nebo jako kdyby žák měl odevzdat úkoly za celých devět let své povinné školní docházky. Jako by si děti neuklízely pokoj celé své dětství. Nepředstavitelné. Stejně nepředstavitelné je, že by se měl člověk zodpovídat Bohu za veškeré hříchy, které napáchal za celý život. Pokaždé, kdy jsem jednal na vlastní triko, bez ohledu na Boha. Pokaždé, kdy jsem se zachoval krutě, nemilosrdně, nelidsky a zcela bez lásky. Neodvážil bych se svůj hřích vůbec spočítat, natož se z něj zodpovídat, protože bych ho nedovedl napravit. Nemohlo by přijít nic jiného než trest. A skutečně, trest král pro svého služebníka zamýšlí. Protože mu peníze nemohl vrátit, tak ho pán rozkázal prodat i s ženou a dětmi a se vším, co měl, a nahradit ztrátu. Zase si to můžeme představit na našich příkladech. Když dlužník nemůže bance splatit dluhy, banka ho zažaluje a soud na něj pošle exekutory, kteří zabaví majetek. Dluh je vymáhán i od manželky a kolikrát ho zdědí i děti. Dluh banka třeba nevymůže celý, ale aspoň něco. Žáka, který vyloženě neplní své úkoly, nečeká nic jiného, než samé pětky a propadnutí. Co může čekat děti, které nejsou ochotné vyhovět jednoduché žádosti své milující matky? Jaký trest čeká člověka za jeho nesčíslné hříchy? Co asi tak čekáme, že nás stihne za naše hříchy?

Jenže v našem podobství nastává zvrat! „Tu mu ten služebník padne k nohám a na kolenu prosí: ‘Měj se mnou strpení a všechno ti vrátím!’ Pán se ustrnul nad oním služebníkem, propustil ho a dluh mu odpustil.“ To je na druhou stranu zcela nepředstavitelná situace. Neznám případ, že by bance stačilo vyjádřit lítost a vůli dluh splatit a ona by se slitovala nad dlužníkovou situací a odpustila mu dluh. Paní učitelka by sice litovat svého

Návštěvní biblické hodiny v rodinách pokračovaly i na podzim. Posluchači se sešli při příležitosti 86. narozenin Lydie Jancykové, setkání nad slovem Písma svatého bylo srdečné a potěšilo. Na tomto místě patří veliké poděkování sestře Jaroslavě Horákové, která každíčkový týden koná pastorační činnost a vyřizuje pozdravy od sester Alinčové, Hulhové a Mairychové.

Foto: Jitka Sobotková

odpuštění lidské

žáka mohla, ale lítost ty pětky v zápisníku nepřešle. Maminka se nad dětmi sice slituje, ale řekl bych tak třikrát a dost. I maminkám kolikrát dojde trpělivost. Nicméně Bůh se nad kajícím hříšníkem slitovává. Má nepředstavitelnou trpělivost. Odpuští obrovské množství hříchů, které člověk napáchal za celý život. Nedají se spočítat. Bůh je odpuští tomu, kdo jich lituje, kdo by je nejraději napravil, ale nejde to. Bůh však odpustit dokázal. Poslal svého Syna Ježíše na svět, aby lidem kázal o Boží vládě, o Boží politice, v jejímž programu je odpuštění. A Ježíš z Božího pověření tento program uskutečňoval. Například do své skupiny přijímal prostitutky. Ženy, které byly postaveny zcela mimo společnost. Nebo společně jedl u jednoho stolu s celníky. Lidmi, kterými všichni opovrhovali. Nebo odpustil cizoložnici. A nedělal to bez emocí, naopak, odpuštěl proto, že lidi miloval. Další příklad – Ježíš věděl, že ho Petr zapře, přesto Petra pověřil vedením ostatních. Sám se také modlil za odpuštění těm, kteří ho křižovali. Všichni učedníci se rozprchli, když herodiáni Ježíše zatkli. Přesto za nimi Kristus po vzkříšení přichází a přeje jim pokoj, mír a dává jim úkol hlásat jeho učení. Vlastně jim odpuští jejich zbabělost tím, že je pověřuje úkolem zvěstovat evangelium. Zvěst o Božím odpuštění.

Takové jednání s člověkem přece něco udělá. Nějak ho změní. Minimálně tak, že se na provinění ostatních lidí bude dívat jinak. Třeba jim bude přát také takové odpuštění. Nebo že svým odpuštěním nebude šetřit. Ať si dělají banky ba celý svět, co chce, já budu připravený odpouštět svým blízkým i vzdáleným. Ježíš v našem podobenství však nemluví o případu, kdy druhá strana nestojí o odpuštění, neprojeví lítost. Proč taky odpouštět někomu, kdo o to nestojí. Náš služebník lituje svého dluhu a je mu odpuštěno. Jenže, co udělá onen služebník poté, co mu bylo odpuštěno? Jde, chytne pod krkem člo-

věka sobě rovného a s křikem po něm vymáhá zcela směšnou částku, oproti svému vlastnímu dluhu, usmolených sto denárů. I tento dlužník prosí o strpení a chce dluh vrátit. U něj je splacení dluhu dokonce možné. Ale uslyšel ne. Jeho věřitel mu odpustit nechtěl. Dal ho vsadit do vězení, dokud nevrátí dluh. Je to stejné, jako když někdo dlužil dvě stě miliard, dluh mu byl odpuštěn a on by pak šel a vymáhal po někom jiném sto tisíc. Ten někdo by prosil o strpení, svůj dluh skutečně splatí. Jen potřebuje více času. Ale nikdo mu čas nedá. Čeká ho akorát žaloba, soudy, vězení, exekuce. Nebo podle dalšího našeho příkladu – jako by pětkář byl jednou na své děti natolik přísný, že by jim neodpustil sebemenší školní chybu. Jako by nepořádné dítě jednou svým dětem neodpustilo ani jeden malinkatý prohřešek. Je to stejné jako když člověk není schopen odpouštět jednotlivá provinění ostatních. Vždyť Bůh odpuští veškeré hříchy těm, kteří ho o odpuštění prosí. Neměli bychom tak jednat i my vůči našim bližním? Bůh nám odpuští všechna provinění a my se zdráháme odpustit hřích tomu jednomu konkrétnímu člověku, který před námi stojí? Třeba je hřích proti nám veliký, jistě, ani těch sto tisíc, či sto denárů není zanedbatelná částka, ale oproti dvěma stům miliardám, proti tisícům hřiven, proti veškerým hříchům? Nelze srovnávat.

Nedivím se, že ostatní služebníci byli zarmoucení nemilosrdným jednáním svého spoluprávníka. Kdybych byl svědkem, jak nějaký amnestovaný veledlužník krutě vymáhá dluhy po někom finančně slabém, také by mne to hluboce zasáhlo. A kdybych si mohl postěžovat osobě, která dlužníkovi udělila amnestii, kdybych jí mohl říct, jak se zachoval omilostněný dlužník, udělám to. Stejně jako to oznámili spoluprávníci svému pánu. Oni nežalovali, spíše si smutně postesklí. A pána jejich zpráva nenechala chladného. Rozzlobil se, nechal si služebníka předvést a řekl: „Slu-

žebníku zlý, celý tvůj dluh jsem ti odpustil, když jsi mě prosil; neměl ses také ty smilovat nad svým spoluprávníkem, jako jsem se já smiloval nad tebou?“ Služebník byl zlý, protože sám přijal odpuštění, ale druhému odpuštění nedopřál. Pán ho dal vsadit do vězení, dokud nesplatí dluh. Respektive, služebník se odsoudil sám. Byl mu uložen trest, jakým ztrestal svého bližního. Jakým soudem soudil, sám byl odsouzen. A Ježíš nakonec natvrdo dodá: „Tak bude jednat s vámi můj nebeský Otec, jestliže ze srdce neodpustíte každý svému bratru.“ Co chceme od Boha, bratři a sestry? Milost? Tak budme milostiví. Přece po Bohu nebudeme chtít milost, když sami budeme jednat bez milosti. Chceme lásku? Tak milujme. Důvěru? Tak věřme. Milosrdenství, odpuštění? Tak budme milosrdní, odpouštějme. A ne jen sedmkrát. Podle naší trpělivosti. Ale pokaždé, když je potřeba odpustit, z hloubi srdce, i sedmdesát krát sedmkrát. Za malou chvíli se budeme modlit modlitbu Páně, ve které nás Ježíš učí prosbě o odpuštění: „odpust nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.“ Nemodleme se planě, ale s odhodláním, ze srdce. Amen

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Bože náš a Pane náš, přimlouváme se za celou církev. Tvá církev je sama v sobě rozdělená. Různé její skupiny si vzájemně dluží mnohá milosrdenství a odpuštění. Dej nám, prosíme, vůli spolu komunikovat a odpustit křivdy dávné i současné.

Přimlouváme se společně za celý svět. Jsou v něm spory finanční. Jsou v něm válečné konflikty, náboženské konflikty i malicherné hádky. Ve světě je mnoho rozvrácených rodin. Prosíme Tě, obměkči srdce k usmíření těm, kteří ho mají v moci.

Těž se přimlouváme za chudé, za nemocné, za osamělé, za lidi hladové a žíznivé. Za všechny opuštěné děti. Odevzdáváme je do Tvé péče. Stále si povolávej své služebníky, kteří budou pomáhat potřebným. Přimlouváme se za uvězněné, aby se i jim dostalo odpuštění.

Prosíme Tě i za nás samotné, abychom přijímali Tvé odpuštění našich vin a sami odpouštěli viny ostatním – manželům, manželkám, dětem, rodičům, kolegům a kolegyním, přátelům a bratrům a sestrám ve sboru.

2. února 2014, ČCE Teplice
vikář br. Jakub Malý

Josef Volvovič: Psychologický výklad pohádek

Sobota 18. ledna 2014 byla v našem sboru jubilejním, již 20. ekumenickým setkáním žen. Tentokrát jsme pozvali i muže a mládež, protože program byl zajímavý. Hostem byl Josef Volvovič s manželkou Martinou z Českého Brodu. Připravil si pro nás přednášku na téma Psychologický výklad pohádek, konkrétně „Šípková Růženka“ od evangelického teologa Milaba Balabána. Následoval rozběr pohádky „Mýtus o Psýché“. Milé a poučné setkání zakončilo promítání filmu

„Červená“ režiséra Kieslowského z devadesátých let minulého století, který patří do trilogie Bílá, Modrá a Červená.

Text a foto: Redakce SO

Zveme k účasti na bohoslužbách i dalších setkáních

sboru Českobratrské církve evangelické v Teplicích,
J. V. Sládka 2006/16

Kancelář sboru ČCE v Teplicích, tel. 417 539 169
mobil br. farář Mgr. Jan Opočenský 604 339 518
č. ú. 2100220448/2010

POZVÁNÍ

Pravidelná shromáždění

• neděle	9.30 hodin	bohoslužba
	10.00 hodin	nedělní škola pro děti
<i>po bohoslužbě neformální posezení v presbyterně u kávy a čaje</i>		
• středa	16.00 hodin	biblická hodina
• čtvrtek	odpoledne	setkání maminek s dětmi
• každý 2. pátek v měsíci		setkání mužů
• sobota	18.00 hodin	setkání mládeže

Máte-li možnost,
sledujte dění ve sboru ČCE také na internetu:
www.teplice.evangnet.cz

Připomněli jsme si výročí listopadových událostí roku 1989

Teplice – Už 24. výročí listopadových událostí si v neděli 17. 11. 2013 připomněli členové a příznivci Českobratrské církve evangelické v Teplicích.

Společně s hostem setkání, kterým byl prozaik a publicista Eduard Vacek (na snímku), se věnovali ekologickým demonstracím, kte-

ré byly týden před 17. listopadem 1989 předzvěstí revoluce.

Eduard Vacek jako přímý účastník posloužil svými autentickými vzpomínkami na smog, který dusil obyvatele Teplic, hlavně děti. Proto se tehdy zdvihla spontánní vlna odporu matek i ekologických aktivistů, ke kterým se každým dnem přidávali další občané,

což výmluvně dokumentovala kolíčková výstava velkoformátových černobílých fotografií z té doby tak, jak je zachytil reportér Miroslav Rada. Dotazy účastníků vzpomínkového shromáždění potom směřovaly i do současnosti, kterou si představoval jen málokdo. Všichni přítomní se shodli na tom, že člověk je na svě-

tě proto, aby dělal dobré skutky, od toho je zatím naše materialistická, konzumní společnost na míle daleko. Komponovaný večer zakončil koncert klasické hudby pro zobcové flétny, fagot a varhany, který připravili a přednesli Štěpánka a Radovan Skalických a Marie Havlíčková.

Text a foto: Redakce SO